

◇
לזכור למה
סמ"ר עמיהי ונינו ז"ל

איך אפשר לכתוב עליך זכרונו לברכה?
אתה הכי חי שיש, הכי בועט, הכי צוחק, הכי עמוק.
אני עדיין לא מסוגל לבכות עליך, לא. אני עוד לא שם, עוד לא תופס עד הסוף
שלא נדבר יותר אף פעם. אומנם אני חזק בלחימה מול המפלצות שבחוץ, אבל
מול המפלצות בפנים אני עוד לא מוכן להתמודד.
כבר כמעט שבעה שבועות שאני בשטח, בקושי ישן, אוכל רק כדי להתקיים,
מניח תפילין בשבילך למרות שמגיל שלוש עשרה לא הנחתי, ובעיקר לא מרשה
לעצמי להישבר. אני כל הזמן עם מבט קדימה. אבל לצד המבט הזה, כל פעם
שאני עוצם עיניים המחזה שלך סוחב את המפקד הפצוע שלנו מרצד לי כאילו
הוא קורה ממש עכשיו, זה לא יוצא לי מהראש. זה אתה, בתמצית שלך.
בשעות הכי קשות שלנו לאורך כל המסלול העיניים שלך היו סורקות את
השטח, מחפשות לתת משהו בשביל מישהו, לתמוך במי שנזקק. והלב שלך.
הלב הענק שלך...
אני חייב לעצור את הכתיבה. לוחמים לא בוכים. לא עכשיו. אחרי שננצח
אולי אפשר גם לא. אחרי שננצח הכול יהיה אחרת. אחרי המלחמה הנסיעה
הראשונה שלי עם אשתי תהיה להורים שלך. אני הולך לחבק את אבא שלך
במקומך. את אמא שלך נראה לי עדיף שלא אחבק, בכל זאת אתה דוס. אבל אני
אספר לה איך אהבת אותה.

"כשלא הולך איך שרוצים,
צריך לדצורת איך שהולך"

גם אני מאוד אוהב את אמא שלי, כן?

אבל אצלך זה היה משהו אחר. אתה ראית בה חברת אמת. כל חוויה שעברנו יחד, היית אומר שצריך לספר לאמא. הרבה פעמים היינו מתפעלים מאיכות הקשר ביניכם. היית עונה בחצי חיוך שאמא שלך מיוחדת. נראה לי שצדקת.

הזיכרונות חוזרים לכפר עזה. כשנכנסו אמרת לי שאזכור בשם מי ולשם מה אנחנו נלחמים כאן. לא הצלחתי לשמוע טוב כי סביבנו הייתה אש תופת, אז אתה צעקת אליי: "תזכור בשם מי ולשם מה אנחנו נלחמים כאן!" ויותר מהמילים שלך אני זוכר את הברק בעיניים.

דהרנו לעבר הבתים השרופים, מסתכלים אחד על השני ולא מדברים. השקט אומר יותר ממילים. בולעים את הרוק וממשיכים הלאה כשסביבנו הגיהנום בוער. היה שם רגע שקיבלתי פיק ברכיים. כל המהומה הזו הייתה מעבר ליכולות שלי.

אבל אז הישרתי מבט לכיוונך. ראיתי אותך צועד בטוח, נחוש, קריר. זה איפס אותי ונתן לי את היכולת להיות ממוקד, להידבק ממך באומץ.

באיזשהו שלב המפקד ועוד חייל נכנסו לאחד הבתים ואני ואתה מחפיים. פחדתי קצת. בקרב לא אמורים לפחד, לא אמורים לחשוב על הפחד, אבל יש אותך שם, אני שואב ממך ביטחון. גם ברגעי אימה אתה משדר אמונה.

שתדע, זה משהו שלא הכרתי בחיים שלי. בשכונה שלי גרים קצת דתיים, אבל מעולם זה לא היה נראה לי ככה, כמו אצלך, שזה נמצא בכל נשימה. אתה ואלוקים הייתם החברים הכי טובים, אולי אפילו יותר מאמא. הייתה לך ידיעה פנימית שיש מנהיג לעולם. לא בידן, לא ביבי וגם לא מקרון הצרפתי.

אתה לימדת אותי ואת כל הצוות מה זו ענווה, מה זו צניעות אמיתית, פנימית, מה זו אהבת־אדם, מה זו אהבת המולדת. אני מהרהר שוב ושוב איך זה שבשבועות שלפני מותך דיברנו על מלחמת אחים וכמה כאב לך המצב. הייתי מסביר לך שאם כל הדתיים היו כמוך הייתי מאושר. ענית שכולם, אבל כולם, אחים, וזו עמדת הפתיחה.

עמיחי, היית כאח לי. אני נזכר ברגע שבו הבנת שהמפקד נפצע ובלי לחשוב פעמיים רצת להציל אותו. סביבנו מחבלים, כדורים שורקים, ואתה חדור מטרה, ספוג באהבה, הולך להציל. תחת אש צולבת המשכת ללחוץ לו על נקודות בגוף וקיווית והתפללת שנהרות הדם יעצרו.

ואז הגיע הסוף. פתחו בירי מאסיבי לעברנו. עוד הספקת לומר: "נפגעת".

ואז השקט המצמרר ההוא, הנורא.

אני כותב ונחלש, כותב ונחנק.

את הציוד שלך דאגנו להעביר להורים בקצרים. הוספנו מכתב מהצוות וזהו. מאז עברו יותר מארבעים וחמישה ימים. כל בוקר אני זריז מניח תפילין בשם האהבה הענקית שלנו. כל יום אני אוסף את עצמי כי ככה היית מצפה ממני תדע לך שאתה הבן אדם הכי מתוק שפגשתי. רציתי לכתוב חוץ מאשתי, אבל גם אשתי תסכים איתי בנקודה הזו. לפעמים אני בכלל חושב שהיית מלאך בדמות אדם. אני בטוח שהאור שלך עוד יזרח. לא רק במשפחה המופלאה שלך, גם פה במגלן.

גם בילדים שלי שעוד לא נולדו.

בעולם כולו. אח שלי, אני כל כך מתגעגע.